

Гийом Мюсо

ЖИВОТЪТ Е РОМАН

София, 2021

GUILLAUME MUSSO

LA VIE EST UN ROMAN

© Calmann-Lévy, 2020

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Венера Атанасова, превод, 2021

© Фиделия Косева, корица, 2021

ISBN 978-619-01-0791-0

ГИЙОМ МЮСО

ЖИВОТЪТ е роман

Превод от френски
Венера Атанасова

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

- „Творци на съвпадения“, Йов Блум
- „Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер
- „Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс
- „Еуфория“, Лили Кинг
- „Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо
- „Лято по френски“, София Наш
- „Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс
- „Брачният пакт“, Мишел Ричмънд
- „Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал
- „Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт
- „Парижката квартира“, Гийом Мюсо
- „Люляковите момичета“, Марта Хол Кели
- „Между небето и Лу“, Лорен Фуше
- „Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън
- „Завръщането на Албърт у дома“, Омър Хикъм
- „Момичето и нощта“, Гийом Мюсо
- „Сто парченца от мен“, Люси Дилън
- „Момичето, което някога познаваше“, Трейси Гарвис Грейвс
- „Невероятните приключения на сестрите Шергил“, Бали Каур Джасвал
- „Жените в замъка“, Джесика Шатък
- „Тайният живот на писателите“, Гийом Мюсо
- „Изчезването на Йозеф Менгел“, Оливие Гез
- „Предопределени един за друг“, Мади Доусън
- „Библиотекарката от Аушвиц“, Антонио Итурбе
- „Проект *Истина*“, Клеър Пули
- „По бреговете на Нева“, Ирина Одоевцева
- „Войната на Хана“, Джан Елайсбърг
- „Децата от Бхут базар“, Дипа Анаппара
- „По бреговете на Сена“, Ирина Одоевцева
- „Последният влак за Лондон“, Мег Уейт Клейтън
- „Животът е роман“, Гийом Мюсо

Съдържание

Уелската писателка Флора Конуей.....	9
--------------------------------------	---

МОМИЧЕТО В ЛАБИРИНТА

1 Скрита.....	13
Извадка от разпита на госпожа Флора Конуей.....	21
2 Мрежа от лъжи.....	29
3 Трийсет и шестият сутерен.....	41
4 Пушката на Чехов.....	55

ЕДИН ПЕРСОНАЖ НА РОМА(Е)Н

5 Съгласуване на времената.....	67
6 Капан за героя.....	79
7 Персонаж в търсене на автора.....	91
8 Алмин.....	103
9 Нишката на повествованието.....	121
10 Царството на болката.....	137
На дневна светлина.....	145
„Асошиейтед Прес“, 13 април 2010 г.....	147
11 Литургията на часовете.....	149
„Монд“, 16 януари 2011 г.....	154

ТРЕТАТА СТРАНА НА ОГЛЕДАЛОТО

12 Тео.....	159
„Корс Матен“, 20 юни 2022 г.....	164
13 Славата на баща ми.....	165
„Журнал дьо Димани“, 7 април 2019 г.....	175
14 Любовта, която ни следва.....	179
Болницата в Бастия, 22 юни 2022 г.....	196
Последният път, когато видях Флора.....	199

МОМИЧЕТО В ЛАБИРИНТА

I

Скрита

Историята, която се случва под носа ни, трябва да е най-ясната и въпреки това е най-мътната.

Джулиан Барнс

I

Бруклин, есента на 2010 г.

Преди шест месеца, на 12 април 2010 г., тригодишната ми дъщеря Кари Конуей бе отвлечена, докато двете играхме на криеница в моя апартамент в Уилямсбърг.

Беше красив следобед, ясен и слънчев, каквито има много в Ню Йорк през пролетта. Вярна на навиците си, бях отишла пеша да взема Кари от детската градина в училище „Монтесори“ до парка „Маккарън“. На път за вкъщи се бяхме отбили в „Марчело“, за да ѝ купим кутийка нектар и едно канола¹ с лимонов крем, които Кари бе погълнала, докато весело подскачаше до детската си количка.

Като пристигнахме у дома, във фойето на Ланкастър Билдинг на „Бери Стрийт“ №396, новият ни портиер Тревър Фулър Джоунс – той беше нает преди по-малко от три седмици – даде

¹ Вид италиански сладкиш, който представлява вафлена фунийка, пълна с крем от рикота и сушени плодове, поръсена с пудра захар.

на Кари близалка с мед и сусам, като я накара да обещае, че няма да я изяде веднага. След това ѝ каза, че е голяма късметлийка да има майка писателка, която сигурно ѝ разказва прекрасни истории за лека нощ. Отвърнах му със смях, че за да каже такова нещо, сигурно не е прочел нито един мой роман, и той се съгласи:

– Вярно е, че нямам време да чета, госпожо Конуей.

– По-скоро не отделяте време за четене, Тревър – поправих го аз, докато вратите на асансьора се затваряха.

Според установения ни ритуал вдигнах Кари, за да може да натисне бутона за шестия, последен етаж. Кабината се задвижи с метално скърцане, което отдавна не плашеше никоя от нас. Ланкастър Билдинг е старо чугунено здание, което в момента се реновира. Невероятна сграда с големи, обградени от двете страни с коринтски колони прозорци, някога тя е била склад на фабрика за играчки, чиято дейност е била прекратена в началото на 70-те години на миналия век. С настъпването на деиндустриализацията постройката бе останала неизползваема почти трийсет години, преди да бъде преобразувана в жилищен блок, когато бе станало популярно да се живее в Бруклин.

Щом влязохме в апартамента, Кари събу миниатюрните си маратонки, за да обуе бледорозовите си пантофки, украсени с пухкави помпони. Тя ме последва до музикалния шкаф и ме наблюдаваше как слагам една плоча на грамофона – втората част на Концерт за пиано и оркестър в сол мажор от Морис Равел, – като пляскаше с ръчички в очакване на музиката. След това няколко минути ме следва по петите, докато свърших с простирането на прането, а после ме помоли да поиграем на криеница.

Това беше любимата ѝ игра, която истински я очароваше.

През първата ѝ годинка „криеницата“ на Кари се свеждаше до това да сложи ръчичките си с разперени пръстчета пред полузатворените си очички. Тя ме изгубваше от поглед за няколко секунди, преди лицето ми да се появи отново като по магия, карайки я да избухне в смях. С течение на времето Кари разбра принципа на играта и след това отиваше да се скрие зад пердето

или под масичката за кафе. Ала винаги оставаше да стърчи част от стъпалото, лакът или колянце, които издаваха местоположението ѝ. Даже понякога, ако играта продължеше твърде дълго, тя ми махаше с ръчичка, така че да я намеря по-бързо.

С порастването ѝ упражнението ставаше по-сложно. Кари беше опознала другите стаи в апартамента, умножавайки възможните си скривалища: сгушваше се зад вратите, свиваше се на топка във ваната, мушваше се под чаршафите, лягаше под леглото си.

Правилата също се бяха променили. Играта се бе превърнала в нещо сериозно.

Сега, преди да тръгна да я търся, трябваше да се обърна към стената, да затворя очи и да преброя на глас до 20.

И точно това направих в следобед на 12 април, докато слънцето грееше иззад небостъргачите, заливайки апартамента с почти нереална топла светлина.

– Не хитрувай, мамо! – скара ми се тя, макар че следвах стриктно ритуала.

В моята спалня, закрила с ръце очите си, започнах да броя на глас нито твърде бавно, нито прекалено бързо.

– Едно, две, три, четири, пет...

Ясно си спомням приглушения шум от малките ѝ стъпки по пода. Кари беше излязла от стаята. Чух я да прекосява хола и да бута фотьойла на колелца „Еймс“, който бе поставен пред огромната стъклена стена.

– ...шест, седем, осем, девет, десет...

Беше хубаво. Умът ми блуждаеше, носен от кристалните нотки, които стигаха до мен от хола. Любимият ми откъс от адажиото – диалогът между английския рог и пианото.

– ...единайсет, дванайсет, тринайсет, четиринайсет, петнайсет...

Дълга, съвършена музикална фраза, която не преставаше да се лее и която някои сполучливо сравняваха с прохладен, равномерен и спокоен дъжд.

– ...шестнайсет, седемнайсет, осемнайсет, деветнайсет, двайсет. Отварям очи.